

Sygn. akt **I 1 C 1277/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

Sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: sekr. sąd. Tomasz Łukowicz

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2018 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.**

przeciwko **E. G.**

o zapłatę

I zasądza od pozwanej E. G. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 2.657,74 zł (dwa tysiące sześćset pięćdziesiąt siedem 74/100 złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 kwietnia 2017 roku do dnia 1 marca 2018 roku;

II zasądzone w pkt I świadczenie rozkłada pozwanej na 6 (sześć) rat: 5 (pięć) pierwszych w wysokości po 500,00 zł (pięćset złotych) każda i ostatnią szóstą ratę w wysokości 157,74 zł (sto pięćdziesiąt siedem 74/100 złotych) płatną wraz z równowartością odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 2.657,74 zł za okres od dnia 21 kwietnia 2017 roku do dnia 1 marca 2018 roku – płatnych miesięcznie, do ostatniego dnia miesiąca, poczynając od marca 2018 roku, z zastrzeżeniem odsetek ustawowych za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat;

III zasądza od pozwanej E. G. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 234,00 zł (dwieście trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w pozostałym zakresie odstępując od obciążania pozwanej tymi kosztami.

IV nakazuje pobrać od pozwanej E. G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 66,00 zł (sześćdziesiąt sześć złotych) tytułem opłaty od pozwu nieuiszczonej przez powoda.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 kwietnia 2017 roku złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanej E. G. kwoty 2.657,74 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie obliczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 29 marca 2016 roku poprzednik prawny powoda – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarł z pozwaną E. G. umowę pożyczki o numerze (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, którą miała zwrócić na określonych w umowie warunkach. Pomimo upływu określonego w tej umowie terminu płatności, strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, w następstwie czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek umownych w dniu 06 maja 2016 r. Powód wskazał także, iż wierzytelność dochodzona w niniejszym postępowaniu została zbyta na jego rzecz w drodze umowy przelewu wierzytelności z dnia 08 grudnia 2016 r., a tym samym całość

praw i obowiązków wynikających z wyżej wskazanej umowy pożyczki zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. a pozwaną, sędziowana została na rzecz powoda. Na kwotę żadaną pozwem składa się: należność główna w wysokości 2.000,00 zł, odsetki karne za opóźnienie w spłatach zobowiązania naliczone przez pierwotnego wierzyciela w kwocie 80,26 zł, koszty i prowizje naliczone przez wierzyciela pierwotnego w kwocie 500,00 zł oraz odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez powoda od dnia 01 października 2016 r. do dnia 20 kwietnia 2017 r. w kwocie 77,48 zł.

(pozew – k. 2-5)

Nakazem zapłaty z dnia 28 kwietnia 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 738205/17 referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie, uwzględnił żądanie pozwu w całości.

(nakaz zapłaty – k. 6)

Pozwana E. G., zaskarżając powyższy nakaz zapłaty w całości wniosła od niego sprzeciw. W piśmie procesowym, stanowiącym uzupełnienie wniesionego przez pozwaną sprzeciwu, pozwana wskazała, iż nie kwestionuje prawdziwości danych zawartych w dokumentach przedstawionych przez powoda, niemniej jednak nie posiada ona względem powoda żadnych zobowiązań. Pozwana wskazała, iż umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 08 grudnia 2016 r., którą przedłożył powód, świadczy jedynie o nabyciu przez niego pewnego pakietu wierzytelności, przy czym z uwagi na brak zamieszczenia w niej konkretnych danych dłużników (za wyjątkiem numeru pożyczki), nie jest możliwe ustalenie, w stosunku do jakich osób i w jakich kwotach doszło do przelewu wierzytelności. Pozwana wskazała, iż w jej ocenie, posłużenie się samym numerem pożyczki jest niewystarczające dla ustalenia, iż pozwana jest dłużnikiem powoda, okoliczność ta nie wynika bowiem w sposób jednoznaczny z umowy cesji zawartej w dniu 08 grudnia 2016 r.; tym samym dokumenty przedłożone przez powoda nie wykazują, że powód jest nabywcą jakichkolwiek wierzytelności przysługujących mu w stosunku do pozwanej.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 13-14, uzupełnienie sprzeciwu od nakazu zapłaty – k. 67)

Postanowieniem z dnia 09 sierpnia 2017 roku referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, wobec skutecznego wniesienia przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty i utraty mocy wydanego w sprawie nakazu zapłaty w całości, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni.

(postanowienie z dnia 09 sierpnia 2017 r. – k. 16)

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej, powód podtrzymał żądanie pozwu, wnosząc i wywodząc jak dotychczas.

(pismo procesowe powoda – k. 65)

Pozwana E. G. na rozprawie w dniu 01 marca 2018 r. ostatecznie nie zakwestionowała roszczenia z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki oraz wniosła o rozłożenie na raty w wysokości po 500,00 zł i nieobciążenie jej kosztami postępowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Po dokonaniu rejestracji, uiszczeniu opłaty weryfikacyjnej z osobistego konta oraz pozytywnej weryfikacji, ubiegającej się o pożyczkę E. G., w dniu 29 marca 2016 roku pomiędzy E. G. (pożyczkobiorcą) i (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (pożyczkodawcą) zawarta została umowa pożyczki o numerze klienta (...), na podstawie której E. G. udzielona została pożyczka w kwocie 2 000,00 zł. Zgodnie z zapisem pkt 12.1 łączącej strony umowy, pożyczkobiorca zobowiązany był do dokonania spłaty ww. kwoty wraz z kwotą prowizji za udzielenie pożyczki, tj. do zwrotu Całkowitej kwoty do zapłaty w wysokości 2 500,00 zł w terminie spłaty, tj. do dnia 28 kwietnia 2016 r.

niesporne, a nadto: ramowa umowa pożyczki z dnia 29.03.2016 r.– k. 29-31-v akt, umowa pożyczki nr (...) (potwierdzenie zawarcia Umowy P.) z dnia 29.03.2016 r. – k. 32-32-v akt, formularz informacyjny – k. 33-35-v akt,

potwierdzenie dokonania przelewu weryfikacyjnego – k. 37 akt, potwierdzenie dokonania przelewu kwoty pożyczki – k. 36 akt

W dniu 08 grudnia 2016 r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę cesji wierzytelności, na podstawie której nabyła wierzytelność przysługującą wobec E. G. z tytułu umowy pożyczki o numerze (...) w łącznej kwocie zadłużenia 2.580,261 zł, w tym kapitał w kwocie 2.000,00 zł, prowizja w kwocie 500,00 zł, odsetki w kwocie 80,26 zł.

niesporne, a nadto: umowa przelewu wierzytelności z dnia 08.12. 2016 r. z załącznikiem nr 1 – k. 38-53 akt

Pismem z dnia 03 stycznia 2017 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawiadomiła E. G. o cesji wierzytelności przysługującej zbywcy z tytułu umowy pożyczki o numerze (...) zawartej w dniu 29 marca 2016 r. z pożyczkobiorcą E. G., wskazując iż wierzytelność ta przeniesiona została na rzecz nabywcy: (...) Spółka Akcyjna.

Pismem z dnia 03 stycznia 2017 r. (...) Spółka Akcyjna poinformowała E. G. o fakcie nabycia wierzytelności wynikającej ze wskazanej wyżej umowy pożyczki oraz wezwała E. G. do zapłaty kwoty 2 616,70 zł tytułem spłaty zadłużenia wynikającego z powyższej umowy (w tym: kapitał – 2 000,00 zł, koszty – 500,00 zł, odsetki – 116,70 zł)

niesporne, a nadto: zawiadomienie - k. 55 akt, wezwanie do zapłaty – k. 54 akt

E. G. prowadzi wspólne gospodarstwo domowe wraz z małżonkiem. Ich dochód stanowi wynagrodzenie za pracę, które E. G. otrzymuje w wysokości 1.870,00 zł netto, zaś jej mąż w wysokości 2.800,00 zł netto. Nie posiadają niczego, co mogliby spieniężyć; posiadają mieszkanie, którego koszt utrzymania stanowią raty w wysokości 800,00 zł oraz czynsz w wysokości 550,00 zł miesięcznie. Ponoszą opłaty za media – 340,00 zł za energię elektryczną co dwa miesiące oraz 180,00 zł za telefon i Internet. E. G. wraz z mężem posiadają na utrzymaniu 14-letnie dziecko, uiszczają kwotę 83,00 zł miesięcznie za obiady. Wydatki związane z zakupem leków stanowią kwotę 230,00 zł miesięcznie. Według oświadczenia, pozwana nie ma zobowiązań z tytułu innych pożyczek.

niesporne, a nadto oświadczenie pozwanej – zapis protokołu rozprawy z dnia 01.03.2018 r.: 00:00:45 – 00:16:24

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia powyższego stanu faktycznego, który był niesporny pomiędzy stronami, Sąd dokonał na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez stronę pozwaną.

Pozwana nie kwestionowała, iż łączyła ją z poprzednikiem prawnym powoda – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowa pożyczki o numerze (...), na podstawie której otrzymała pożyczkę w kwocie 2.000,00 zł, którą to kwotę wraz z kwotą należnej prowizji, tj. łącznie 2.500,00 zł zobowiązała się zwrócić w terminie wynikającym z tej umowy. Pozwana nie kwestionowała także okoliczności nabycia przez powoda w wyniku cesji, praw wynikających z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki, a tym samym ostatecznie nie kwestionowała żądania pozwu tak, co do zasady, jak i wysokości.

Pozwana, zaskarżając wydany w niniejszej sprawie w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty, zarzucała początkowo, iż przedłożona przez powoda umowa cesji nie pozwala na dostateczne zidentyfikowanie jej osoby jako dłużnika, z uwagi na brak zamieszczenia w tej umowie dostatecznych danych, jednak, po analizie załącznika nr 1 do umowy cesji, pozwana ostatecznie nie podtrzymała swoich zarzutów i – jak to wskazano wyżej – nie zakwestionowała roszczenia powoda.

W ocenie Sądu rozpoznającego sprawę, powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż roszczenie powoda znajduje swoje normatywne podstawy w treści przepisu art. 720 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo taką samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie natomiast z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania; wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, iż pozwana z tytułu łączącej ją z pożyczkodawcą (...) Sp. z o.o. umowy pożyczki, zobowiązana była do zwrotu na rzecz powoda – nabywcy wierzytelności i tym samym następcy prawnego pożyczkodawcy, kwoty udzielonej pożyczki wraz z kwotą prowizji i odsetkami, w wysokości żądanej pozwem, jak również nie było wątpliwe, to że roszczenie pozwu nie było kwestionowane przez pozwaną zarówno, co do zasady jak i wysokości.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 509 k.c. Sąd zasądził od pozwanej E. G. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2.657,74 złotych, czemu dał wyraz w punkcie I wyroku.

Na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Sąd zasądził również od tej kwoty odsetki ustawowe za opóźnienie, obliczone za okres od dnia 21 kwietnia 2017 r. do dnia wydania niniejszego wyroku.

Należy wskazać, iż okres zasądzonych odsetek jest wynikiem zastosowanego przez Sąd w pkt II wyroku rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty.

Na podstawie zaś art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Niniejszy przepis zezwala, więc Sądowi na dokonanie modyfikacji sposobu spełnienia zasądzzonego świadczenia poprzez ustalenie rat spłaty, dając możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Nie ulega wątpliwości, iż skorzystanie z tego uprawnienia możliwe jest tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach i Sąd powinien korzystać z tego uprawnienia wyjątkowo i ze szczególną ostrożnością. Za szczególnie uzasadnione uznać należy sytuacje, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być nie tylko obiektywne, ale również spowodowane działaniem samego dłużnika.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek dający podstawę do skorzystania przez Sąd z dobrodziejstwa art. 320 k.p.c. Przemawia za tym przede wszystkim sytuacja materialna pozwanej nie pozwalająca na jednorazową spłatę zadłużenia wobec powoda.

Sąd rozkładając pozwaną zasądzone świadczenie na raty miał na celu nie tylko uchronienie pozwanej od postępowania egzekucyjnego, ale również umożliwienie jej wykonania wyroku w sposób dobrowolny. Uwzględniając realne możliwości finansowe pozwanej, ale także mając na względzie interes wierzyciela w uzyskaniu w możliwie krótkim czasie całej zaległości, Sąd zasądzone świadczenie rozłożył na 6 rat kształtujących się na poziomie: pięć pierwszych w wysokości po 500,00 zł każda i ostatnią - szóstą ratę w wysokości 157,74 zł płatną wraz z równowartością odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 2 657,74 za okres od dnia 21 kwietnia 2017 r. do dnia 01 marca 2018 r., płatnych miesięcznie, do ostatniego dnia miesiąca, poczynając od marca 2017 r., z zastrzeżeniem odsetek ustawowych za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat.

Zdaniem Sądu, przyjęcie takiej wysokości poszczególnych rat umożliwi pozwanej spłatę zadłużenia w terminach określonych wyrokiem i jednocześnie nie pozbawi jej środków niezbędnych do utrzymania siebie i rodziny.

Sąd mając na uwadze złą sytuację finansową pozwanej, postawę pozwanej, a także kierując się tym, że ewentualne zasądzenie od pozwanej kosztów procesu w całości obciążałoby ją ponad miarę, uznał, iż zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek i na zasadzie art. 102 k.p.c. zasądził od pozwanej – jako strony przegrywającej – jedynie część kosztów procesu, o czym orzeczono w pkt III sentencji wyroku.

Sąd, orzekając o kosztach, winien porównać sytuację materialną strony oraz wysokość kosztów, które strona winna uiścić i zdecydować, czy strona jest w stanie konkretne koszty ponieść bez uszczerbku koniecznego utrzymania siebie i rodziny. Nadto Sąd miał na uwadze postawę pozwanej, która w żaden sposób nie uchylała się od odpowiedzialności za powstałe zobowiązania, jednakże z uwagi na zaistniałe trudności finansowe nie była w stanie przed wszczęciem procesu, jednorazowo, spłacić powstałego zadłużenia względem powoda. Ponadto pozwana, pomimo niewielkiej kwoty pozostającej miesięcznie na utrzymanie siebie i rodziny, zadeklarowała chęć spłaty powstałego zadłużenia w dość wysokich jak na jej możliwości finansowe ratach. W ocenie Sądu pozwana, z uwagi na swoją sytuację materialną, co zostało przeanalizowane i uwzględnione przez Sąd już przy rozłożeniu zasądnionego świadczenia na raty, jest w stanie ponieść jedynie część kosztów niniejszego procesu, tj. kwotę 234,00 zł, stanowiąca sumę uiszczoną przez powoda opłaty sądowej od pozwu w kwocie 34,00 zł i część należnej powodowi stawki minimalnej kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 200,00 zł. Ponadto za częściowym obciążeniem pozwanej kosztami postępowania przemawia również – co wyżej już wskazano – jej postawa. Ze wskazanych wyżej względów Sąd odstąpił od obciążania pozwanej kosztami procesu w pozostałej części.

Ponadto, działając w oparciu o przepis art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 10.90.594) w pkt IV wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 66,00 zł tytułem części opłaty sądowej od pozwu nieuiszczonej przez stronę powodową.